
MS. WILKINSON CALLED ME NEPHEW
BLADEFREGA

XANIM WILKINSON BI NAVÊ XWARZÎ GAZÎ MIN KIR

Yekşemeke germ e, 23ê Tebaxa 2026an, mîna gelekên din.

Firavîneke bilez ne tawîz e, lê rêûresmek e. Bêhnvedaneke kurt a piştî nîvro îstîsnayek e, ku tenê tê dayîn da ku asta bi awayekî ne asayî bilind a hilberîna dopamînê ya sibehê, piştî bûyereke nediyar, vegere rewşa asayî: îro, Bing yek ji rûpelên min ji bo lêgerîneke bi diya min, Gillette, ve girêdayî xist rêza yekem a înternetê.

Ji rêza duyem, kalikê min temaşe dike, û dikene.

Ew ne xeyidî xuya dike.

Îro min herwiha kifş kir ku King Camp Gillette di 9ê Tîrmeha 1932an de ji vê dinyayê koç kir.

Hema ku min tarîx xwend, hindik mabû ku ez ji kursiya xwe hilpekim.

Projeya min bi xwe, gillettenarrative.com, di 9ê Hezîrana 2026an de hat dinyayê.

Nod û çar sal piştî mirina wî.

Û, li gorî peymanên ku min bi xwe re girêdane, sî û sê sal berî çûna min a plankirî di sala 2058an de.

Dema ku tarîx dest pê dikin nêzîkî hev bibin, dema ku bi rastbûneke nediyar li hev tên, meriv dikeve ceribandinê ku bawer bike belkî algorîtmayeke din li kar be—yek ku xuyabûna wê hindik dişibe yên ku em pê fêr bûne.

Wek her tim di kêliyên wiha de, cazê bi zimanê îngilîzî bi min re ye.

Ew muzîka tenê ye ku hişê min niha bi awayekî xwezayî werdigire, ji dema ku gîtar û mandolînên malbata min bi qanûnên asayî yên xwezayê bêdeng bûne.

Paşê ez e-nameya xwe vedikim.

Derbeyeke tûj rasterast li dil dikeve.

Samantha ji Londonê dinivîse.

Ew neviya Xanim Wilkinson e.

Xaltî Maggy ya min.

Xanima şûrên xaçkirî.

Jina ku, ne demeke dirêj berê û li ber çavên tevahiya malbata xwe, bi navê xwarzî gazî min kir.

Peyama wê hêsan e.

Xanim Maggy Wilkinson koça dawî kiriye.

Bi daxwaza wê bi xwe, ku ez têra xwe nas dikirim ku bertekên min pêşbînî bike, nûçe tenê piştî ku ew hat veşartin hat gihandin.

Em îngilîz in.

Hêsirek cihê xwe dibîne.

Mirin tu carî ne tiştekî xweşik e.

Ew bi tenê tiştek e ku tu tu carî bi tevahî li bendê nînî.

Di nav hemû jinên ku min di jiyana xwe de nas kirine de, vê xaltiya bidestxistî tenê beşeke kurt girt.

Lê rola wê bingehîn bû.

Wê alîkariya min kir ku fêm bikim ku esalet ne tenê di sernavan, nîşanên malbatî an îmtiyazên mîrasî de tê dîtin.

Ew di edeban de heye.

Ew di tevgerê de heye.

Ew di wê taybetmendiyê de heye ku îngilîzîaxêv pir caran jê re dibêjin aplomb.

Peyveke hêsantir ji bo wê heye.

Klas.

Ez vê nameyê ji wê re dinivîsim.

Ji bo malbata wê.

Ji bo xwe.

Ji bo her xwendevanê ku dibe rojekê bigihîje vir.

Û ez bi hevokeke tenê ya ku min ji ber kiriye dest pê dikim:

Em ew in ku em in ji ber mirovên ku em nas dikin, û kes nikare wê ji me bistîne.

Wêjeya bijîşkî pir caran desthilatdariyeke ku nexweşên hewcedarê piştrastiyê bi dilxwazî didinê xirab bi kar tîne.

Pir caran ew tiştê ku jê re bi kêr tê ji me re dibêje.

Kêmtir caran tiştê ku girîng e.

Dibêjin ku zarokên di navbera zayînê û pênc saliyê de ne xwediyê bîranînan in.

Ku ew nikarin wan biparêzin ji ber ku avahiyên hişî yên pêwîst hîn pêş neketine.

Li gorî wê teoriyê, divê her yek ji me pênc salên tarîtiyê hilgire.

Lê dîsa jî sîleyên diya min tên bîra min.

Sîleyên mamosteyên min ên baxçeyê zarokan tên bîra min.

Hejmar nayên bîra min.

Ew bi cot dest pê dikirin û tu carî bi fer neqediyan.

Derbeyên ku em wek mezin distînin jî bi heman awayî dixebitin.

Kes wan nahejmêre.

Bîranîn wan wek îstatîstîkan arşîv nake.

Ew wan bi bêdengî di hundirê giyan de datîne.

Û salan şûnde, wan wek nivîsê derdixe.

Bi xatirê te, Xaltî Maggy.

Bila li ku derê rêwîtiya te niha bidome, pêşwaziya te bi xêr be.

Şûr xaçkirî dimînin heta roja ku tu di bin wan re derbas bibî.

Oxir be.

Xwarziyê te.

Nando The Scribe

Ferdinando